

Vicious

V.E. Schwab bij Boekery:

De kleuren van magie

De kleuren van schaduw

De kleuren van licht

De breekbare draden van magie

Het onzichtbare leven van Addie LaRue

Gallant

Stad vol geesten

Tunnel van botten

Brug der zielen

De heks van Near

Begraaf mijn botten in de nachtelijke grond

Vicious

V.E.
SCHWAB

VICIOUS

Vertaald door Sandra van de Ven

ISBN 978-90-492-1242-1

ISBN 978-94-023-3011-3 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Vicious*

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagontwerp: Titan Books, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Shutterstock

Illustratie schutbladen: © Anna Moss

Zetwerk: Mat-Zet b.v.

Copyright © 2013 by Victoria Schwab

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam,
published in agreement with the author, c/o Baror International, Inc.,
Armonk, New York, U.S.A.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Miriam en Holly, die keer op keer hebben bewezen
buitengewoon te zijn

Het leven – zoals het werkelijk is – is een strijd, niet tussen Goed en Kwaad, maar tussen Kwaad en Erger.

– Joseph Brodsky

1

WATER, BLOED
EN
WAAR HET KRUIPT

I

Gisteravond Een begraafplaats in Merit

VICTOR legde de spades recht op zijn schouder en stapte voorzichtig over een oud, half verzonken graf heen. Zijn trenchcoat bolde een beetje op en streek over de bovenkant van de grafstenen terwijl hij neuriënd over de begraafplaats liep. Het geluid verspreidde zich als wind door het donker. Sydney, die in haar te grote jas, regenboogkleurige legging en winterlaarzen achter hem aan sjokte, kreeg er de rillingen van. Het tweetal leek wel een stel spoken zoals ze over de begraafplaats zigzagden, allebei blond en licht genoeg van huid om door te gaan voor broer en zus, of misschien voor vader en dochter. Dat waren ze niet, maar de gelijkenis kwam heel goed uit, want Victor kon moeilijk toegeven dat hij het meisje een paar dagen eerder in de stromende regen aan de kant van de weg had opgepikt. Hij was net uit de gevangenis ontsnapt. Zij was net neergeschoten. Een speling van het lot, zo leek het tenminste. Sterker nog, Sydney was de reden dat Victor alsnog in het lot begon te geloven.

Hij hield op met neuriën, leunde licht met zijn voet op een

grafzerk en keek in het donker om zich heen. Niet zozeer met zijn ogen als wel met zijn huid, of beter: met datgene wat eronder schuilging en vermengd was met zijn hartslag. Zelf was hij opgehouden met neuriën, maar dat gevoel, ook een soort geneurie, een zacht, elektrisch gonzen dat alleen hij kon horen, voelen en interpreteren, stopte nooit. Een gonzen dat hem vertelde of er iemand in de buurt was.

Sydney zag dat hij licht fronste. ‘Zijn we alleen?’ vroeg ze.

Victor knipperde met zijn ogen en de frons was verdwenen. De gelijkmatige kalmte die hij altijd uitstraalde was terug. Zijn schoen gleeed van de grafsteen. ‘Als je de doden niet meerekent.’

Ze liepen verder naar het hart van de begraafplaats. Onder het lopen tikten de spades zachtjes op Victors schouder. Sydney schopte een los stuk steen weg dat van een van de oudere grafzerken was afgebroken. Ze kon zien dat er aan één kant letters, delen van woorden, in waren gebeiteld. Ze wilde weten wat er stond, maar het stuk steen was al tussen het onkruid gerold en Victor liep nog steeds in een stevig tempo tussen de graven door. Ze zette het op een rennen om hem in te halen en struikelde een paar keer bijna over de bevroren grond voor ze hem bereikte. Hij was blijven staan en staarde neer op een graf. Het was nog vers. De aarde zag er omgewoeld uit en er was een tijdelijk bordje in gestoken, dat zou blijven staan totdat er een echte grafsteen kon worden gemaakt.

Sydney maakte een geluidje, een zachte kreun van ongemak die niets te maken had met de bijtende kou. Victor keek om en schonk haar een zweem van een glimlach.

‘Kop op, Syd,’ zei hij luchtig. ‘Het wordt vast leuk.’

Eerlijk gezegd had Victor het ook niet zo op begraafplaatsen. Hij hield niet van dode mensen, voornamelijk omdat hij geen invloed op ze kon uitoefenen. Sydney daarentegen hield niet van dode mensen omdat ze juist wél veel invloed op ze had.

Ze had haar armen stevig over elkaar geslagen en wreef met haar in een handschoen gehulde duim over de plek in haar bovenarm waar de kogel haar had geraakt. Het begon een tic te worden.

Victor draaide zich om en stak een van de spades in de grond. Vervolgens wierp hij Sydney de andere spade toe, en zij haalde net op tijd haar armen van elkaar om hem te kunnen vangen. De spade was bijna net zo lang als zijzelf. Over een paar dagen werd ze dertien, maar zelfs voor iemand van twaalf jaar en ruim elf maanden was Sydney Clarke niet groot. Ze was altijd aan de kleine kant geweest, maar het hielp ook zeker niet dat ze nauwelijks nog een centimeter was gegroeid sinds de dag dat ze was gestorven.

Nu hief ze de spade en grimaste ze, omdat hij zo zwaar was. 'Dit meen je toch zeker niet,' zei ze.

'Hoe sneller we graven, des te eerder kunnen we naar huis.'

'Naar huis' betekende niet echt 'naar huis', maar naar een hotelkamer waar op Sydneys gestolen kleren, Mitch' chocolademelk en Victors dossiers na niet veel te vinden was, maar daar ging het niet om. Op dit moment was ze bereid alles wat níét deze begraafplaats in Merit was als haar thuis te beschouwen. Sydney keek met een schuin oog naar het graf en haar vingers om het houten handvat verstrakten. Victor was al begonnen met graven.

'Stel dat...' zei ze. Ze slikte moeizaam. 'Stel dat de andere mensen per ongeluk wakker worden?'

'Dat gebeurt heus niet,' zei Victor sussend. 'Concentreer je gewoon op dít graf. Trouwens...' Hij keek op van waar hij mee bezig was. 'Sinds wanneer ben jý bang voor dode lichamen?'

'Ben ik helemaal niet,' snauwde ze, te snel en met al het venijn van iemand die gewend is het jongere zusje te zijn. Wat ze ook was. Alleen niet dat van Victor.

'Bekijk het van deze kant,' zei hij plagerig, terwijl hij een hoop

aarde op het gras dumppte. ‘Als je ze toch wakker maakt, kunnen ze geen kant op. En nu graven.’

Sydney boog voorover, waardoor haar korte blonde haar voor haar ogen viel, en begon te graven. In het donker werkten ze door, en de enige geluiden waren Victors sporadische geneurie en het doffe bonzen van de spades.

Bons.

Bons.

Bons.

II

Tien jaar geleden Lockland University

VICTOR trok rustig een rechte, zwarte streep door het woord ‘wonder’.

Het papier dat voor het boek was gebruikt was zo dik dat de inkt niet zou doordrukken, zolang hij de stift maar voorzichtig genoeg hanteerde. Hij stopte even om de gecorrigeerde bladzijde te lezen en kromp ineem toen een van de metalen versieringen aan het smeedijzeren hek van Lockland University in zijn rug drukte. De school ging prat op de sfeer die ze uitstraalde, half chique countryclub en half gotisch landhuis, maar hoe hard het rijk bewerkte hek dat om Lockland heen stond ook zijn best deed om zowel de exclusiviteit van de universiteit als een ouderwetse grandeur uit te stralen, het was vooral pretentieus en verstikkend. Het deed Victor denken aan een elegante kooi.

Hij ging verzitten, verschoof het boek op zijn knie en verwonderde zich erover hoe dik het was, terwijl hij de stift over zijn knokkels liet dansen. Het was een zelfhulpboek, het nieuwste in een serie van vijf, geschreven door de wereldberoemde doctors

Vale. Dezelfde Vales die op dit moment op een internationale tournee waren. Dezelfde Vales die in hun drukke schema, dat zelfs vóór ze waren uitgegroeid tot ‘empowermentgoeroes’ met meerdere bestsellers op hun naam al overvol was geweest, net genoeg tijd hadden ingeruimd om Victor op de wereld te zetten.

Hij bladerde terug naar het begin van zijn meest recente project en begon te lezen. Voor het eerst zat hij niet puur voor de lol in een boek van de Vales te strepen. Nee, dit was voor studiepunten. Onwillekeurig glimlachte Victor. Hij was ontzettend trots op de manier waarop hij het werk van zijn ouders bijvijlde en de wijldopige hoofdstukken over empowerment terugbracht tot simpele, verontrustend effectieve boodschappen. Dat strepen deed hij al meer dan tien jaar, sinds zijn tiende, een tijdrovende maar bevredigende bezigheid, maar tot vorige week had het hem nooit zoiets nuttigs als studiepunten opgeleverd. Vorige week, toen hij zijn meest recente project per ongeluk in het atelier had laten slingeren – aan Lockland University was je verplicht een kunstvak te volgen, zelfs als je een arts of wetenschapper in de dop was – en toen hij het na de lunch wilde ophalen, zag hij dat zijn docent erin verdiept was. Hij had een berisping verwacht, een preek over dat alleen een cultuurbaar literatuur zou verminken, of misschien over hoe duur papier wel niet was. In plaats daarvan had de docent de literaire vernietiging opgevat als kunst. Hij was helemaal zelf met een verklaring gekomen en had eventuele hiaten in zijn redenering opgevuld met termen als ‘expressie’, ‘identiteit’, ‘gevonden kunst’ en ‘omvorming’.

Victor had alleen maar geknikt en het volmaakte woord geoperd om het lijstje van zijn docent mee af te sluiten – ‘herschrijven’ – en zomaar opeens was het onderwerp voor zijn afsluitende kunstessay bepaald.

De stift ruiste toen hij netjes nog een paar zinnen in het midden van de bladzijde doorstreepte. Zijn knie werd gevoelloos

door het gewicht van het grote, dikke boek. Als hij ooit behoefte had aan zelfhulp, zou hij een dun, simpel boekje uitzoeken, met een vorm die overeenkwam met de belofte die het in zich droeg. Maar misschien hadden sommige mensen behoefte aan meer. Misschien zochten sommige mensen de schappen af naar de dikste pil, omdat ze ervan uitgingen dat meer bladzijden gelijkstonden aan meer emotionele of psychologische hulp. Hij liet zijn blik over de tekst gaan en glimlachte toen hij weer een stuk vond dat hij kon doorstrepen.

Tegen de tijd dat de eerste bel ging en daarmee het eind van Victors kunsttuurtje inluidde, had hij de preek van zijn ouders over hoe je de dag moest beginnen veranderd in:

Wees verloren. Geef op. geef toe. uiteindelijk Is het beter om je over te geven voor je begint. wees verloren. Wees verloren En dan zal het je niet kunnen schelen of je ooit wordt gevonden.

Hij had hele alinea's moeten schrappen om de zinnen te perfectioneren nadat hij per ongeluk 'ooit' had weggestreept, en was gedwongen geweest door te gaan tot hij het woord ergens anders nog een keer tegenkwam. Maar het was het waard. De zwarte bladzijden tussen 'of je', 'ooit' en 'wordt gevonden' verleenden de woorden precies het juiste vleugje desolaatheid.

Victor hoorde iemand aankomen, maar keek niet op. Hij bladerde door naar het achterste deel van het boek, waar hij aan een ander soort oefening had gewerkt. De stift schrapte nog een alinea, regel voor regel, met een geluid zo traag en gelijkmatig als een ademhaling. Hij had een poosje geleden vol verwondering beseft dat de boeken van zijn ouders inderdaad zelfhulp boden, zij het niet op de manier die zij in gedachten hadden. Hij ervoer het verwoesten ervan als ongelooflijk troostend, een vorm van meditatie.

'Ben je weer schooleigendommen aan het vernielen?'

Victor keek op en zag dat Eli over hem heen gebogen stond.

Het laagje plastic om de kaft knisperde onder zijn vingers toen hij het boek kantelde zodat Eli de rug kon zien, waar in vette blokletters de naam VALE op was gedrukt. Hij was niet van plan \$25,99 uit te geven terwijl de bibliotheek van Lockland zo'n verdacht uitgebreide collectie zelfhulpboeken volgens de Vale-doctrine had. Eli pakte het boek aan en bladerde erdoorheen.

'Wellicht... is het... in... ons... eigen belang om... om ons over te geven... om het op te geven... in plaats van... woorden... te verspillen.'

Victor haalde zijn schouders op. Hij was nog niet klaar.

'Er staat één "om" te veel, voor "ons over te geven",' zei Eli terwijl hij het boek weer naar Victor toe gooide.

Victor ving het op en volgde fronsend met zijn vingertop de geïmproviseerde zin, tot hij de fout had ontdekt. Toen streepte hij het overbodige woord kordaat weg.

'Je hebt te veel tijd omhanden, Vic.'

'Je moet tijd maken voor dingen die belangrijk zijn,' sprak hij plechtig, 'voor de dingen die je definiëren: je passie, je ontwikkeling, je pen. Neem hem ter hand en schrijf je eigen verhaal.'

Eli keek hem een hele poos met gefronst voorhoofd aan. 'Dat is echt verschrikkelijk.'

'Het komt uit de inleiding,' zei Victor. 'Maak je geen zorgen, ik heb het doorgestreept.' Hij bladerde terug langs bladzijden vol vele letters en dikke zwarte strepen, tot hij helemaal voorin was. 'Ze hebben Emerson echt helemaal vernacheld.'

Eli haalde zijn schouders op. 'Het enige wat ik zeker weet, is dat dat boek de hemel voor snuivers is.'

Hij had gelijk. De vier stiften die er inmiddels doorheen waren gegaan terwijl Victor het boek in een kunstwerk veranderde, gaven een ongelooflijk sterke geur af, een die Victor in gelijke mate betoverend en weerzinwekkend vond. De verwoesting zelf bezorgde hem al een stevige roes, maar de geur verleende inderdaad

misschien een onverwachte dimensie aan de complexiteit van het project – zo zou zijn kunstdocent het tenminste verwoorden. Eli leunde achterover tegen het hek. De te felle zon scheen op zijn dikke bruine haar en haalde er roodtinten en zelfs gouddraadjes in op. Victors haar was lichtblond. Wanneer het zonlicht op hem scheen, kwamen er geen extra kleuren naar boven, maar werd juist zijn kleurloosheid benadrukt, waardoor hij meer leek op een ouderwetse foto dan op een student van vlees en bloed.

Eli staarde nog steeds naar het boek in Victors handen. ‘Verpest die stift de tekst op de andere kant van de pagina niet?’

‘Dat zou je denken,’ zei Victor. ‘Maar ze gebruiken echt bizar dik papier. Alsof ze zeker willen weten dat hun woorden gewicht hebben, dat ze echt tot je doordringen.’

Eli’s lach werd overstemd door de tweede bel, die over het leeglopende, vierkante grasveld galmde. De bel was natuurlijk geen zoemer – daarvoor was Lockland te beschaafd – maar hij was wel luid, en bijna onheilspellend, één zware kerkklok in het spirituele centrum dat zich in het hart van de campus bevond. Eli vloekte en hielp Victor overeind, al half omgedraaid naar de dicht opeengepakte wetenschapsgebouwen, met hun façades van rode baksteen die ze een minder steriel aanzien moesten geven. Victor deed rustig aan. Ze hadden nog een minuut tot de laatste bel ging, en zelfs al kwamen ze te laat, dan nog zouden de docenten hen nooit straffen. Het enige wat Eli hoefde te doen was glimlachen. Het enige wat Victor hoefde te doen was liegen. Beide aanpakken bleken angstaanjagend effectief.

Victor zat achter in de zaal voor zijn werkcollege Algemene wetenschap, een vak dat bedoeld was om studenten van de verschillende wetenschappelijke disciplines aan de vooravond van hun scriptie weer bijeen te brengen en hun iets te leren over onderzoeksmee-

thodes. Of tenminste: iets te vertellen over onderzoeksmethodes. Omdat het hem stoorde dat zijn medestudenten op laptops vertrouwden en omdat hij woorden doorstrepen op een scherm een stuk minder bevredigend vond, had Victor de gewoonte ontwikkeld om toe te kijken hoe de andere studenten sliepen, doedelden, stresten, luisterden en digitaal berichtjes uitwisselden. Het mocht geen verrassing heten dat ze zijn belangstelling niet lang konden vasthouden, en al snel dwaalde zijn blik langs hen heen, door de ramen en voorbij het grasveld. Voorbij alles.

Zijn aandacht werd uiteindelijk weer naar de les getrokken toen Eli zijn hand opstak. Victor had de vraag gemist, maar hij keek naar de volmaakte glimlach, een glimlach die paste bij het prototype van een Amerikaanse politieke kandidaat, waarmee zijn kamergenoot wachtte tot hij antwoord kon geven. In het begin had hij Eliot – Eli – Cardale vooral een lastpak gevonden. Victor was niet erg in zijn sas geweest toen de slungelige jongen met het bruine haar een maand na aanvang van het tweede jaar opeens in de deuropening van zijn kamer in het studentenhuis had gestaan. Zijn eerste kamergenoot was in de eerste week van gedachten veranderd (iets waar Victor uiteraard niets aan kon doen) en abrupt met zijn studie gestopt. Als gevolg van een tekort aan studenten of wellicht een administratieve fout, mogelijk gemaakt door zijn jaargenoot Max Hall, die altijd in was voor een hack-uitdaging in de systemen van Lockland, was er niemand voor die student in de plaats gekomen. Victors pijnlijk kleine tweepersoonskamer was veranderd in een veel riantere eenpersoonskamer. Tot begin oktober dus, toen Eliot Cardale – die, zo besloot Victor al meteen, te veel glimlachte – opeens met een koffer in zijn hand in de hal had gestaan.

Aanvankelijk was Victor vooral bezig geweest met de vraag wat ervoor nodig zou zijn om voor de tweede keer in het semester zijn slaapkamer voor zich alleen te hebben, maar voordat hij een plan

in gang kon zetten, gebeurde er iets merkwaardigs. Hij begon op Eli... gesteld te raken. Hij was vroegwijs en griezelig charmant, zo'n jongen die dankzij zijn goede genen en scherpzinnige geest overal mee wegwam. Hij leek in de wieg gelegd voor sportploegen en clubjes, maar hij verraste iedereen, vooral Victor, door helemaal geen aanstalten te maken om zich ergens bij aan te sluiten. Dankzij die kleine afwijking van de sociale normen steeg hij een paar punten in Victors achting en werd hij in één klap een stuk interessanter.

Maar wat Victor nog het meest fascineerde was dat er onmiskenbaar iets mis was met Eli. Hij was als een zoekplaat: je kon de foutjes in de tekening alleen ontdekken als je hem van alle kanten grondig bestudeerde, en zelfs dan zag je er nog een paar over het hoofd. Op het eerste gezicht leek Eli volkomen normaal, maar zo nu en dan bespeurde Victor een barst, een zijdelingse blik, een moment waarop het gezicht van zijn kamergenoot botsde met wat hij zei, waarop zijn uitdrukking en zijn bedoeling niet overeenkwamen. Die vluchtige glimpen fascineerden Victor. Het was alsof hij naar twee verschillende mensen keek, van wie er een zich verborg onder de huid van de ander. En die huid was altijd te droog, dreigde altijd open te springen, waardoor de kleur van het wezen eronder zichtbaar zou worden.

‘Zeer opmerkzaam, meneer Cardale.’

Nu was Victor zowel de vraag als het antwoord ontgaan. Hij keek op toen professor Lyne zijn aandacht richtte op de rest van de vierdejaars en één keer beslist in zijn handen klapte.

‘Goed. Tijd om het onderwerp van je scriptie vast te stellen.’

De klas, die voor het grootste deel bestond uit mensen die geneeskunde wilden gaan studeren, een handvol aspirant-natuurkundigen en zelfs een ingenieur – Angie niet trouwens, die was in een andere werkgroep ingedeeld – kreunde collectief, al was het maar uit principe.

‘Kom, kom,’ zei de professor om het protest in de kiem te smoren. ‘Jullie wisten waar jullie aan begonnen toen jullie je opgaven.’

‘We hebben ons helemaal niet opgegeven,’ merkte Max op. ‘Het is een verplicht college.’

Die opmerking leverde hem een bemoedigend gemurmel vanuit het lokaal op.

‘Mijn oprechte verontschuldiging, in dat geval. Maar nu jullie hier toch zijn, en aangezien je nooit tot morgen moet uitstellen wat je heden kunt doen...’

‘Volgende week zou beter zijn,’ riep Toby Powell, een breedgeschouderde surfer, de zoon van een of andere gouverneur, die geneeskunde wilde gaan studeren. Max’ opmerking had slechts gemurmel opgeleverd, maar deze keer lachten de andere studenten voluit, zoals Toby’s populariteit vereiste.

‘Genoeg,’ zei professor Lyne. Het werd weer rustig. ‘Welnu, Lockland stimuleert een mate van... ijver op het gebied van scripties, en beloont dat met een zekere vrijheid, maar neem dit van mij aan. Ik geef dit werkcollege al zeven jaar. Je doet jezelf er geen plezier mee als je een veilig onderwerp kiest en onder de radar blijft. Aan de andere kant zal een ambitieuze scriptie je geen bonuspunten opleveren, alleen omdat hij ambitieus is. Je cijfer staat of valt met de uitvoering. Kies voor een onderwerp dat goed genoeg bij je interesses aansluit om je vooruit te helpen, niet voor een onderwerp waarin je jezelf al als een expert beschouwt.’ Hij schonk Toby een vernietigende glimlach. ‘Als jij nu eens begint, meneer Powell.’

Toby streek door zijn haar om tijd te winnen. De waarschuwing van de professor had duidelijk zijn vertrouwen in het onderwerp dat hij had willen noemen ondermijnd. Hij maakte een paar nietszeggende geluidjes terwijl hij door zijn aantekeningen scrolde.

‘Eh... T-helper-17-cellen en immunologie.’ Hij deed erg zijn

best om zijn stem aan het eind niet omhoog te laten gaan, waardoor het een vraag zou worden. Professor Lyne liet hem even bungelen, en iedereen wachtte af of hij Toby 'de blik' zou schenken waarom hij bekendstond. Dan tilde hij zijn kin een beetje op en hield hij zijn hoofd schuin, zo van: misschien wil je een nieuwe poging wagen. Maar uiteindelijk vereerde hij hem met een knikje.

Zijn blik verplaatste zich. 'Meneer Hall?'

Max deed zijn mond al open toen Lyne hem onderbrak met de woorden: 'Geen praktijkonderwerp. Theorie, ja; praktijk, nee. Dus kies verstandig.'

Max' mond ging weer dicht en hij dacht even na.

'De effectieve opbrengst van duurzame energiebronnen,' zei hij na een korte stilte.

'Geen software, maar hardware. Een bewonderenswaardige keuze, meneer Hall.'

Professor Lyne werkte de rest van het lokaal af.

Erfelijke patronen, evenwichten en bestraling werden allemaal goedgekeurd, maar de effecten van alcohol/sigaretten/illegale middelen, de chemische eigenschappen van methamfetamine en de reactie van het lichaam op seks leverden allemaal 'de blik' op. Een voor een werden de onderwerpen geaccepteerd of herzien.

'Volgende,' beval professor Lyne, wiens gevoel voor humor nu snel wegebde.

'Chemische pyrotechniek.'

Een lange stilte. Dat onderwerp werd geopperd door Janine Ellis, wier wenkbrauwen nog niet helemaal waren hersteld van haar meest recente onderzoeksproject. Professor Lyne slaakte een zucht, vergezeld van 'de blik', maar Janine glimlachte slechts en Lyne kon er niet veel tegen inbrengen. Ellis was een van de jongste leden van deze groep en had in haar eerste jaar een nieuwe, felle tint blauw ontdekt die nu door vuurwerkfabrikanten over de

hele wereld werd gebruikt. Als zij bereid was haar wenkbrauwen in de waagschaal te stellen, moest ze dat zelf weten.

‘En jij, meneer Vale?’

Victor keek naar zijn docent en streepte een aantal opties weg. Hij was nooit erg goed geweest in natuurkunde, en hoewel scheikunde leuk was, lag zijn ware passie bij biologie, met name anatomie en neurowetenschap. Hij zou graag een onderwerp kiezen dat ruimte bood voor experimenten, maar hij wilde zijn wenkbrauwen er niet voor opofferen. En hoewel hij zijn plek op de ranglijst van de faculteit graag wilde behouden, stroomde zijn mailbox al weken (en stiekem al maanden) vol met aanbiedingen van geneeskundeopleidingen, afstudeerprogramma’s en researchlaboratoria. Eli en hij hadden hun hal helemaal volgehangen met die brieven. Niet met de aanbiedingen, nee, met de brieven die eraan voorafgingen, vol lof en charme, knipperende wimpers en met de hand geschreven ps’jes. Ze hoefden geen van beiden een wereldschokkende scriptie te produceren. Victor wierp een blik op Eli en vroeg zich af waar hij voor zou kiezen.

Professor Lyne schraapte zijn keel.

‘Adrenaline-inductoren,’ zei Victor voor de gein.

‘Meneer Vale, ik heb al een voorstel afgekeurd dat met geslachtsgemeenschap te maken had...’

‘Nee,’ zei Victor hoofdschuddend. ‘Adrenaline en zijn fysieke en emotionele inductoren en gevolgen. Biochemische drempelwaarden. Vechten of vluchten. Dat soort dingen.’

Hij keek naar het gezicht van professor Lyne, wachtend op een teken, en uiteindelijk knikte Lyne.

‘Zorg dat ik er geen spijt van krijg,’ zei hij.

Toen draaide hij zich om naar Eli, de enige die nog niet aan de beurt was geweest. ‘Meneer Cardale.’

Eli glimlachte rustig. ‘BP’s.’